

man spørger den ærede Regjering, hvorledes den „formener at kunne forsvar“ det Skridt, den har foretaget, saa ligger der allerede deri meget tydelig tilkjendegivet, at det er et Skridt, som i højeste Grad trænger til Forsvar, og man søger paa en ikke ubehændig Maade derved at paavirke Stemmningen saaledes, at længe før Dplysningerne endnu ere eller kunne være givne, et bestemt Indtryk er søgt fremkaldt, som kunde udbrede sin Virkning over hele Forsamlingen og i endnu videre Kredse. Nu ere vi altsaa inde paa disse Forespørgseler. Det er omfider lykkelig de Herrer, som lede Rættallet, igjen at faae aabnet en Kamp, som har alle mulige Betingelser for at blive hidfig, personlig, libensfabelig. Signalet er givet, det er fulgt og efterlynet af Hæren. Det vil derfor ikke være til nogen Nytte længere at afholde sig fra at tale, i Haabet om derved at forhindre Irritation. Videnskaben og Forbittrelsen er efter de holdte Læser at dømmes alt saa stor og saa stærk, at vi Intet kunne sige dertil. Vi kunne nu trygt sige vor Mening uden at beskyldes for at forstyrre den frebelige Sjul.

Det omtalte Møde i Arninge, der fandt Sted den 20de Juli 1874, synes i en mærkelig Grad at være svundet bort fra forskellige Medlemmers Grindring. Jeg blev overrasket ved i Gaar at høre, hvor lidet det var bebaret i Sufommelsen, hvad der skete i dette Møde; man var endog ubehjendigt med et af de mest betydningsfulde Led i hele denne sociale Sammenkomst, med Dirigenten og hans Navn. Lad mig derfor opriske de Herrer's Sufommelse en Smule. Det var altsaa et Fællesmaaltid, som afholdtes efter et stort politisk Møde, og som blev dirigeret — der var som sagt Spørgsmaal derom i Gaar — af Hr. Skolelærer Skotte. Naar man hører dette Navn, vil man mulig ogsaa erindre, hvorledes det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) med det spillende Bid og det graciøse Lune, som vi saa ofte have Anledning til at beundre hos ham, holdt en Tale om, hvorledes vore Forsfædre, naar de havde spist Skinke, kastede hinanden Benene i Hovedet, og i Betragtning af, at det her gik ganske anderledes net til, udnævnte Festsmaaltidets Dirigent til „Hoi-Skotte“. Det vil maasse ogsaa erindres, at en Mand, om hvem der ogsaa har været Tale i denne Debat, Redaktøren af den folkelige Avis i Naffov, udbragte en Skaal for „Kongen paa Bogø“, og at denne Skaal blev modtaget med sømmelig Besejdenhed af den, hvem den gjaldt; der blev sagt i Skaaalen, at denne „Konge paa Bogø“ havde udrettet Mere end mange Aarhundreders Fyrster. (Hall: End alle Fyrster!) Ja maaste mere end alle Fyrster igjennem mange Aarhundreder. Med sømmelig Besejdenhed, som sagt, svarede det ærede Medlem ham, at han ikke vilde tilegne sig denne Hyldest bogstaveligt, han havde gjort, hvad han kunde, og han endte med en Skaal for „Kjærlighed i Alt“. Det er et særdeles smukt Motto, hvormed det

ærede Medlem først har begyndt paa denne Arninge-Historie; det vil blive Efterlægstens Opgave at afgjøre, i hvilken Grad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i sin hele senere Behandling af denne Sag virkelig har fulgt sin egen Lære om Kjærlighed i Alt. Jeg kan nu i øvrigt godt forstaa, at det ærede Medlem netop i Betragtning af en saadan Skaaltaale maa føle sig meget ubehagelig berørt; thi naar man bliver kaldt Konge, selv om det er paa Bogø, er det unegtelig noget nærgaaende, at man ikke skal kunne beskytte en af de Undersaatter, som have deltaget i at vise En Hyldest, og dobbelt ubehageligt maa det blive, naar den Beskyttelse, man vil lade ham vederfares, kun fører til, at man selv falder i Akkurat den samme Ubegagelighed, som man vil beskytte den Anden imod. (Latter, ogsaa fra Tilhørerspladsen.)

Formanden: Maa jeg minde de ærede Tilhørere om, at de, som agte at overvære Thingets Forhandlinger, maa finde sig i at iagttage den Orden, der kræves her, nemlig at forholde sig tause.

Bille: Det er altsaa, som sagt, fra denne Fests, hvor en Mand, Skolelærer Andersen i Kjældernæs, som den fjerde Tale i Rækken udbragte en Skaal for Hans Majestæt Kongen med Haabet om, at den Mur, som skilte ham fra Folket, snart maatte blive brudt, og med den Tilspøining, at Modstanderne ikke skulde kunne sige om denne Fests som om nogle, der kort i Forveien havde fundet Sted, at det var en Skjændsel, at Kongens Skaal ikke var bleven udbragt ved den. Det er fra denne Festslighed, at denne Sag har taget sit Udspring, og det er fra de Ytringer, som Andersen har brugt i Motiveringen af sin Skaal, at Rettefættelsen og alle de senere Følger have taget deres Udspring. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har i Gaar behandlet denne Sag med en selv for ham usædvanlig og ubegribelig Overdrivelse. Jeg tror, at de Herrer, naar de nu efter en Nats rolige Betragtning ville tænke tilbage paa det, der i Gaar blev sagt af det ærede Medlem, ville undre sig over, at en Rigsdagsmand, en Mand, der gjør Krav paa en fremragende Stilling i sit Parti, paa at være en Fører for sit Folk til nye og store Fremtidstanker, har været i Stand til om en ubetydelig Sag som denne at bruge saadanne Overdrivelser, fremfatte med en Suffisance, som om det, der kom fra ham, var det aldeles afgjort ene bestemte Rigtige. Hvis Folkethingets Medlemmer ikke havde hørt den Debat, som førtes i Gaar, og Noget i Dag i kort Uddrag vilde gjengive de Udtryk, der ere brugte af det ærede Medlem, tvivler jeg paa, at man vilde tro det muligt, at Sligt var sagt; men jeg haaber, at Rigsdagstidenden vil slaa fast de utrolige, de for-